

nes at kunne indrømmes de lokale Bestyrelser. § 29 har man saaledes gjort den Indskrænkning i Retten til at indlægge Trængende i Forsørgelsesanstalter, at kun Personer, hvis Forhold ikke egne sig til Understøttelse i Hjemmet, kunne henvises til Forsørgelse i saadanne Anstalter. Der tilsigtes herved bl. a. at modarbejde det Misbrug, som bitterligt har indsneget sig i enkelte Kommuner, at Trængende, der attraa anden Fattighjælp end Sygehjælp, selv om den Understøttelse, de med fuld Føie søge, kun begjæres for en kortere Tid eller er forholdsviis mindre betydelig, uden Staausel henvises til at lade sig indlægge i en Fattiggård eller Arbejdsanstalt, alene i den Hensigt, at de skulle foretrække at lide Nød fremfor at udrydes af deres vænte Omgivelser og blive undertastede de Indskrænkninger i den personlige Frihed, som Livet i deslige Anstalter, hvor vel indrettede de end maatte være, med Nødvendighed medfører. Fremdeles er der i § 30 optaget forskjellig indskrænkende Bestemmelser angaaende Børn, der ikke forjærges i Forbindelse med deres Forældre, samt angaaende de paa Forsørgelsesanstalter indlagte uværdige Personers sultstændige Afsondring fra gamle og sygelige Trængende samt Børn. Med Hensyn til den i Slutningen af § 30, 1ste Stykke optagne Regel om Fattigvæsenets Tilsyn med Børn, der ere opdragne paa det Offentliges Bekostning, uddover Konfirmationsalderen bemærkes, at den nævnte Bestemmelse bl. a. afviger fra de tilsvarende ældre, der indeholdes i Plan for Kjøbenhavn af 1ste Juli 1799 §§ 76 og 140, Reglement for Kjøbstæderne af 5. Juli 1803 § 9 og Reglement for Landet af samme Dato § 13, forsaavidt Tilsynet efter disse udenfor Kjøbenhavn kun skal udstrækkes til Børnenes Konfirmation.

Tilsynet med Waaden, hvorpaa Fattigbestyrelserne røgte deres Hverv, er i § 31, ligesom hidtil, lagt i Overøvrighedens Haand, saaledes at derne for Landets Vedkommende kan benytte Bistand hertil af Amtsrådets valgte Medlemmer; at Indenrigsministeren som Indehaver af den øverste Myndighed i Landets Fattigforvaltning jfr. § 59, ogsaa vil kunne udøve saadant Tilsyn ved andre end de nævnte Myndigheder, er en Selvfølge.

Til Kapitel IV.

Efter de gjældende Regler om Refusion af ydet Fattigunderstøttelse, der indeholdes

for Kjøbenhavn i Plan af 1ste Juli 1799 § 185 og for Kjøbstæderne og Landet i Reglementerne af 5te Juli 1803, henholdsvis § 19 og § 23, er Forholdet ordnet saaledes, at i Kjøbenhavn har Fattigvæsenet Ret til Refusion saavel i Vedkommendes levende Live som i hans Dødsbo; derhos arver Fattigvæsenet den Fattige, hvis Begravelse det har bestridt, selv om Efterladenskaberne udbringes til et større Beløb end den ydede Fattigunderstøttelse, medmindre den Afdøde efterlader sig saa nære Slægtninge som Ægtefælle, Børn eller andre Livsarvinger, Forældre eller Sødkende, medens der derimod udenfor Kjøbenhavn ifkun have Ret til Refusion i Dødsboet.

Der er næppe Anledning til at bibeholde forskjellige Regler i den omhandlede Henseende i Kjøbenhavn og udenfor samme, og Reglen i § 34 er derfor gjort anvendelig for samtlige Landets Kommuner; Paragrafen er endvidere bygget paa den Betragtning, at Fattigunderstøttelse efter sit Væsen for saavidt maa betragtes som en den Understøttede paahvilende Gjæld, som den bør kunne tilbagefordres ikke alene i hans Dødsbo men ogsaa i hans levende Live, saafremt hans Formuesvilkaar saaledes forbedre sig, at det maa erkjendes, at han har Gyde til at udrede Erstatning uden selv at komme til at mangle det Fornødne til eget Underhold eller Opholdelse af den ham paahvilende Forsørgelsespligt; denne Indskrænkning følger af, at Hensigten med det Fattigvæsenet tillagte Erstatningskrav i modstat Fald vilde forfeiles, idet det da maatte betrygtes, at Erstatningskravet ved at gjøres gjældende ifkun vilde medføre, at den Paagjældendes Naar yderligere forværredes saaledes, at han blev trængende til ny og forøget Understøttelse.

At en Undtagelse fra den i § 34 givne almindelige Regel bør finde Sted med Hensyn til understøttelse, der af Fattigvæsenet ydes et forældreløst Barn, forinden det har fyldt sit 18de Aar, følger allerede deraf, at saadanne Børn ikke bør stilles under uheldigere Vilkaar end andre Børn, der ingenfinde ville kunne blive bebyrdede med Tilbagebetalingen af en Fattigunderstøttelse, idet denne paa Grund af Forældrenes ubetingede Forsørgelsespligt aldrig vil kunne betragtes som ydet dem selv personlig. Dette Resultat er ogsaa af den Grund stemmende med Samfundets velforstaede Interesse, at det næppe kan forsvares at lade den opvoksende Slægt begynde Livets Kamp under Tryk af en Fattigunderstøttelse, der er ydet forinden Opnaelsen af den arbejdsdygtige Alder, og som derfor saa godt som